

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus I.

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

Actus 1. Scena 1.

DION:

Sæpe ego meditatus sum mecum
& ita autumo: nec argentum, nec
aurum, nec gemmas pretiosissimas
tantum hominibus afferre utilitatis;
quantum afferat honesta educatio & ad
virtutem assuefactio. Hac enim solâ re
vel infimæ conditionis homo ad summâs
dignitates, & culmen honorum ascende-
re potest. Atq; ejus rei (ne longius abeam)
ex me ipso exemplum sumo. Nunquam
enim ad illam potentiam & aucto-
ritatem, quæ mihi in hoc regno obtigit,
pervenissem: si eam vivendi rationem,
quam adolescentulus sum ingressus, por-
rò etiam servâissem. Sed bona quadam
fortuna factum est, ut me in divini Platonis
disciplinam maturè darem. Ille hono-
rum meorum inventor, inceptor, atq;
perfector fuit. Illi uni acceptum refero,
A s quòd

quòd Dionysio Syracusarum rege, amico
utar. Absq; Platone enim fuisset : Et vo-
luptatibus ego totus immerfus : & tyran-
nidem pariter amplexus fuisset. Sed im-
mortales Philosophorum illi principi gra-
tias me debere profiteor : Sub cujus disci-
plina in bonarum artium virtutisq; studio
tantum profeci : ut nihil in vita magno pe-
re expetendum arbitrarer , præter laudẽ
atq; honestatem : eosq; penitus contem-
nerem, qui luxuriã & crapulã dediti, ar-
cem regiam vitã suã turpissimã contami-
narent. Hinc enim factum, ut Dionysius
Senior me sibi generum adscisceret , in
matrimonium mihi collocata Areta filia
sua : quã mihi etiam ipsis oculis charior
semper fuit. Itemq; omnibus aulae suã af-
fectis injunxit, ut me tanquam à rege pro-
ximum omnibus modis venerarentur,
jussisq; meis haud segnus, quã ipsius re-
gis mandatis obtemperarent. Cumq; in-
gravescente atate graviter decumberet:
Ac fatalem vitã suã horam non procul
abesse intelligeret : Ego cum aliis amicis
ad lectulum ægrotantis adstici. Ibi tum rex
regnum suum, thesauros suos, uxorem ac
liberos

liberos suos mihi moriens commenda-
vit: Et ut illorum curam gererem, manda-
vit. Quod equidem me pro eâ fide, quâ
regi obligatus eram, facturum recepi: ac
pro virili adhuc præstiti. Nihil enim ho-
nestius esse duco, quàm tutelam eorum,
quibus præfecti sumus commodò gerere:
& in hujus muneris curatione nullâ mo-
lestiam fugere, nullum recusare pericu-
lum. Quoties verò ista de re cogito (cogi-
to autem sæpissimè. & ea sub noctem re-
currat cura) toties non possum non dole-
re ac deplorare heu! infelicem hujus re-
gni statum. Cumq; Dionysii regis filius
jam ex ephebis excesserit, & brevi ad rem-
publicam accessurus sit: non solum utile,
sed etiam necessarium esse censeo, ut is
Philosophiæ studiis rectius ac plenius in-
formetur. Non enim illud diuturnum ac
stabile regnum esse potest, cujus governa-
cula homo imperitus ac rudis tenet. Cul-
pa verò malè educati filii, in regem paren-
tem non injuriâ confertur. Is enim sæpe
ringeatur, meq; iracundis oculis aspici-
ebat, cum de laudabili principis junioris
institutione per occasionem dicere ag-
grederer.

Putat

Putabat enim eò spectare mea consilia,
ut regi puero persuaderem, blanditiis &
largitionibus permovendos esse subditos,
ut adversus regem jam senem societatem
coirent, eumq; tota insula expellerent.
Itaq; parens Dionysium puerum solum in
conclavi quodam custodiebat, ita ut ne-
mini, qui recta eum monere in animum
induxisset, ad eum aditus patèret. Facile
enim astutus senex poterat conjicere: eū
qui cum sapientibus assidue conversatur,
sapientem evadere. Sicut qui cum forti
bellatore nunquam non vivit: ipse etiam
in bellis ac præliis fortem atq; animosum
se præstat. Quamobrem filium suum phi-
losophiæ rudem esse Rex voluit, & nescio
quid puerilium nugarum potius exerce-
re, quàm ingenuis artibus imbui. Jamq; &
pater diem suum obiit: & in filio omnis
ferè ad virtutem indoles interiit. Volu-
ptatum namq; obscenarum is mancipi-
um est: ac valdè vereor, ne patrem in u-
surpanda tyrannide olim imitetur. Quod
si fiat, maxima in rempublicam mala ne-
cesse est dimanare. Ea si præcavere & pro-
hibere, adolescentisq; ingenium liceret
Accte-

nectere, ut sanis consiliis aurem præberet:
næ ille rex futurus esset cum felicissimus,
tum laudatissimus. Atq; hanc ob causam
nihil non tentabo, si fortè possim illi per-
suadere ut Platonem, Deum illum Philo-
sophorum, Athenis in Siciliam evocet:
ab eoq; benè vivendi, & rempublicam re-
ctè gerendi præcepta cognoscat. Nisi hac
via res succedat: nihil amplius opis aut
consilii reliquum esse videtur. Ibo igitur,
& rectà me ad regem conferam, ut super
hac re sermones cum ipso cædam.

Actus I. Scena 2.

DIONYS, DION, PUER.

TAndem aliquando regnum Syracusa-
num, quod multis annis non sine pe-
riculo expectavi, in mea manu est. Siqui-
dem pater meus, nescio quibus percussus
suspicionibus, me non semel occidere
tentavit. Sed jam ille mortuus non ampli-
us mordet: ego autem in portu navigo, &
regnum potentiamq; omnem solus obti-
neo: mihi summi & infimi, divites & pau-
peres, nobiles & plebeji subsunt, ac velint
nolint

nolint obtemperant. Ecquis me vivit hodie fortunatior ? Ut autem regni mei splendorem amicis & familiaribus testatum faciam : Per totos nonaginta dies magnificentissimum & sumtuosissimum instruam epulum : Ubi ludis equestribus, cantu, saltatione, comotatione se quisq; oblectet pro arbitrio. Et qui in quocunq; sanè certamine palmam cæteris præripiet, is regale à me præmium feret. Id enim animo meo fixum sedet, omnem posthac in luxu ac deliciis ætatem agere. Nam quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina vitæ tempora Dii superi ? Et quid deniq; prædest, tot civitates gubernâsse, tot gentibus imperasse ? Cùm pallida mors æquo pulset pede pauperum tabernas, regumq; tures. Vivamus ergo, dum fata sinunt : Et sardapali more edamus, bibamus ac libidinem exsaturemus. Cùm enim semel nobis occidit brevis lux, Nox est perpetuò una dormienda.

DION. Quid ego ex te audio, Domine ? Itane crapulæ & aliis turpibus voluptatibus te vis dèdere ? At perpende quæso

quæso, quis sit exitus vitæ luxurioso-
rum: nec vitæ tuæ telam ante tempus
abrumpe. Audi obsecro patienter &
clementer, quæ ego paucis sum dicturus,
Meministi procul dubio, quid parens tu-
us, jam animam agens mihi madaverit:
quàm graviter, quasi futura prælagiens,
me admonuerit, ut te quàm optimè edu-
candum curarem. Quoties itaq; datæ fi-
dei & jurisjurandi mei recordor: toties
non possum facere, quin te, quocunque
tandem animo verba mea accipias, sub-
moneam, ut ventura fugias pericula. Ni-
hil enim pensi habes, quid civibus tuis fi-
at: modò liceat tibi indulgere genio, &
totis nonaginta diebus pergræcari: ô do-
lor, ô dedecus! ô labes. Namq; haud istas
delicias præsens tempus sibi postulat. Sed cū
gubernationē Reipublicæ tanquàm onus
gravissimum susceperis: Vigilandum est,
agendum est, benè consulendum est. Sic
omnia prosperè cedent. Itaq; optimo a-
nimo te rogo atq; obtestor, ut aliam
nunc vitæ rationem ingrediaris, & co-
gites, quid personâ tuâ sit dignum. Qui
enim laudabiliter imperio præesse cupit:
necef-

neesse est animum ad Philosophiæ studi-
um applicet, & ab ineunte ætate cum om-
nes alias virtutes, tum in primis justiti-
am & æquitatem colat: ut ita subditis su-
is bono exemplo præeat: nec unquam
contra honestatem ac decus quicquam a-
gat. Quod si princeps eum se præster,
munusq; suum ex præscripto virtutis ad-
ministret: non dubium est, quin regni ne-
gocia feliciter successura, & Respublica
pacata sit ac florens futura. Quin etiã sub-
diti non detrectabunt parère tali regi, sed
& tributa libenter solvent, & vitam ipsam,
re ita ferente, pro salute ejus impendere
parati erunt. Vicini deniq; principes eum
in oculis ferent, ac summa prosequentur
benevolentia. Et cui non videatur exor-
ptabilis, principem omni virtute excul-
tum, quàm crudelem Tyrannum appel-
lari? Hæc igitur animo tuo infigas, quæso,
Domine: nec liberio rem admonitionem
meam odio aut malevolentia dignam ju-
dices. Certè enim propterea dixi, quæ-
cunq; dixi: ut regnum tuum sit florens, sit
quietum, sit stabile; tuaq; Reipublicæ ge-
rendæ ratio non solum in populo tuo, sed
apud

Philosophia stud. ...
ante arate cum o.
premis iustit.
ta subdicis su.
t: nec unquam
cus quioquam
um se præste.
ego virtutis ad.
t, quin regni ne-
& Republica
Quin etiã sub-
retali regi, sed
vitam ipsam,
is impendere
rincipes eum
rosequentur
deatur exo-
rte excul-
num appel-
nfigas, quæso,
monitionem
iã dignam ju-
ea dixi, quæ
n sic florens, si
Republicæ ge-
populo tuo, te
apud

apud exteros etiam principes laudem ac
prædicationem mereatur.

DIONYS. Semper habebō in me-
moria atq; in pectore, quæ jam suggestisti,
DION. Nec enim oblitus sum, quanta sol-
licitudine, & meam, & totius regni salu-
tem parens moriturus tibi commendarit.
Hoc unum miror, quod vitio vertendum
mihi putes, quod tantam potentiam con-
secutus, voluptate capiar, quæ habet quid-
dam naturalis boni. Næ tu iniquus in me
adolefcentem vidēris iudex, qui æquum
esse censēs, me à pueris illico nasci se-
nem, neque illarum affinem esse rerum,
quas fert adolefcentia. Ecquando tu homi-
nem adolefcentem vidisti, qui à volupta-
tibus abhorruerit? qui non præsentibus
deliciis animum expleverit? Quod si ali-
quando capularis fuero senex: tūm satis
maturè voluptatibus nuncium remisero.

DION. Aberras à vera sententia, o
Rex: atque idcirco erras, quod Philoso-
phiam non attigeris, nec quid inter volu-
ptatem & honestatem intersit, didiceris.
Voluptas enim etsi prima specie blandi-
tur, tamen est ex earum rerum numero,
B quæ

quæ nigram caudam trahunt, & tandem
in maximas calamitates præcipitant. Lon-
gè tutior est via illa, à virtute Herculi mô-
strata. Nam qui virtutis est studiosus: is
ad honorum & potentia fastigium ascen-
dit: nomenq; suum immortalitati com-
mendat.

DIONYS. Quem tu mihi Hercu-
lem, quam virtutem nominas? An nescis,
me à parente solum in conclave inclu-
sum & ab hominum conspecto & collo-
quio remotum, in historiis plane hospite-
tem esse? Veruntamen, non pudor est,
nil scire: pudor, nil discere velle.

DION. Narrabo itaq; si placet, hanc
historiam, ætati tuæ accommodatissimam.
Hercules, Jovis & Alcmenæ filius, cùm
primùm adolefceret, in solitudinem fer-
tur exiisse, ibiq; sedens, diu secum delibe-
râsse, volupratemne an virtutem conse-
ctari melius esset? Tunc ei duæ foeminae
dicuntur obviam venisse: quarum una
pretioso, splendidoque vestitu ornata, &
nitore fucato illita: altera veste vili candi-
dâq; amicta ac vultu modesto & liberali
præditafuit.

Dio-

DIONYS. Di boni, quid audio?

DION. Cùm ambæ jam propius ab Hercule abessent: altera illa antevertens, Herculem ita alloquebatur: si tibi me amicam adjunxeris, in viam te perducam jucundissimam atque facillimam, in quâ omne quidem genus deliciarum gustabis, asperum autem vel insuave nihil experieris. Non enim te negotiis arduis immiscebis, sed dispicies, quo pacto opiparis epulis, ac dulci potu, & optatis amoribus fruaris, sensusq; omnes suaviter oblectes.

Hæc cùm Hercules audivisset, de nomine mulieris percontatus est. At illa respondit: ab Amicis quidem, Beatitudinem, ab Osoribus autem per contemptum Ignaviam se vocari.

DIONYS. Dic porro, mi Dion, quis finis hujus colloquii fuerit, & utri istarum foeminarum Adolescens nomen suum dederit?

DION. Accedens postea & altera mulier: Novi (inquit) parentes tuos, ô Hercules, & indolem tuam, liberal emq; institutionem.

Unde spero, te à virtutis viâ non de-

clinaturum. Si enim Græciæ universæ admirationi esse postulas: danda est tibi opera, uti beneficijs Græciam demerearis. Siq; animus fert, ex rei militari potentiam tibi comparare: discendæ sunt artes bellicæ à peritis, atq; exercendæ, ut & amicos defendere, & hostes domare possis.

Si corpus benè firmum habere desideras: laboribus ac sudore illud est exercendum. Nullas enim res bonas ac honestas dii largiuntur hominibus sine labore & diligentia.

DIONYS. præclare quidem hæc dicuntur: sed difficulter peraguntur. At quid interim quaeso, Hercules?

DION. Cùm interpellasset ignavia: & viam nimis longam ac inamænâ à virtute monstrari dixisset: Hæc acriter illam objurgavit, quòd non intelligeret, quid verè esset suave ac bonum? Sed voluptatum usu immodico ac præmaturo, vim naturæ inferret, stolidis sectatoribus suis illuderet, & corpus effectum, morbisque & molestiis plenum senectuti traderet. Unde & à cœtu Deorum exclusa, & apud

Graciz univēsa
s: danda est
tam demere
re milcaripo
dilectis ac ho
exercenda, ut
hostes doman

pub honestos homines in contemptu
esset.

Contra, virtutem affirmavit Deo ac
viris bonis esse familiarem : neq; ullum
opus honestum sine ea fieri.

Amicis verò ejus, quia famem & si-
tim expectent, cibum & potum esse ju-
cundissimum : somnum quoque à labore
gratiorem. Quin etiam virtutis stu-
diosos juvenes, Deo charos, amicis dile-
ctos, ac civitatibus suis venerabiles esse:
& quamvis vitâ defunctos æterna nomi-
nis gloria florere. Quamobrem si Her-
cules honestos labores alacriter susce-
perit : summa ipsi felicitate potiri li-
cere.

Adolescens itaq; , oratione utriusq;
mulieris accuratè perpensa , tandem
virtutis viam sibi ingrediendam existi-
mavit : & hac duce, labore autem co-
mite , multa pulcherrima & præclarissi-
ma facinora edidit, quæ passim literarum
monumentis sunt prodita : & quibus
hoc consecutus est, ut in Deorum nume-
rum referretur, eiq; templa, aræ, & sacri-
ficia

ficia publicè constituerentur. Quocirca exemplum Herculis tu quoq; , Domine, si me audies, imitaberis virtutem studio-
lè coles, atque ita nominis immortalita-
tem consequeris?

DIONYS. Pulcherrima aëdopol ac memoriâ dignissima est hæc historia: quam unde decerpseris, aëo scire.

DIONYS. Cum adolescentulus u-
berioris ingenii cultus capiendi causa, A-
thenas me contulisset: in sapientissimi
cujusdam viri noticiam perveni, cui no-
men Platoni. Is suis de virtute disserta-
tionibus narrationes tales aptè non raro
interferebat. Ac sanè quotiescunque
ejus viri recôrdor, toties in quenquam
hominum tantam ac tam divinam sapi-
entiam cadere posse, vehementer miror.
Neque dubito, quin si coram illum audias,
vel ad studium virtutis cohortantem,
vel à vitiorum fœditate dehortantem:
summæ hoc tibi voluptati sit futurum.
Nihil enim tam præclarè à me dici potest,
quin virtus ejus id omne quàm longissi-
mè superet.

DIONYS. An non ergo sapiens il-
le mu-

le munificentia nostrâ allici, adduciq; posset, ut Athenis in Siciliam trajiceret, mihiq; præsens præsentilla, quæ tu tantoperè extollis, edissereret?

DIONYS. Facile hoc ab illo obtineri posset, si ipse, ô Rex, literis annulo tuo absignatis, eum accerseres. Quibus & ego meâ manu exaratam adjiciam epistolam. Penitus enim persuadeo mihi ipsum in gratiam tuam & meam libenter in hanc insulam appulsurum: ac spondeo fore, ut Platonem audisse nunquam te poeniteat.

DIONYS. Vellem is statim hic adesset! verùm abi tu, ac literas matura, & ad hominem mitti jubes.

DION. Rectè curabitur, tu modò sis otioso animo.

Heus puer, ubi es?

PUER. Adsum Here: dic quid velis?

DION. Curre ocius, & aliquem è regis tabellariis mihi accersere: cui dic, properato opus esse, ut gravissimorum negotiorum causa, simul atq; cras illuxerit, peregrè abeat.

PUER. Jam faxo hic aderit. Qui servus bero meo servire bene postulat, eum non somnolentum aut vecordem esse oportet: sed exsuscitare se, & heri negotia impigre exsequi. Aliter enim si faciat, ulmi tergo ejus insultabunt. Quod mihi ne accidat, cavendum gradusq; celerandi sunt.

Actus I. Scena 3.

PHILETUS, HYBRISTES, PHILOTYRANNUS, MISOPHILOSOPHUS.

AUdivi hic consilia quaedam agitari: Quibus si parebitur: nax, omnino nos perimus, neque in rege amplius praesidij quicquam habemus. Quamobrem, viri amicissimi, mature illi rei necesse est occurramus, ne in nos haec cudatur faba.

HYBRIST. Quidnam id est? die obsecro.

PHILOTYR. Itidem ego velim, ut de toto negotio nos breviter edoceas

PHILET. Dicam. Fortè fortuna hodie regem nostrum, ante prandium in palatium

palatio vidi obambulante[m]. Ad quem
scelestus ille Dion audacter accessit, ne-
scio quos aureos Philosophiæ montes
pollicens. Ego per rimulam introspexi,
& auscultavi. Atq; ibi deprehendi, hoc
consilium regi à Dione suggeri, ut in ad-
ministranda Rep. laborum socios sibi ad-
jungeret viros bonos, prudentes, litera-
tos: eos autem procul à se segregaret, &
cane atq; angui pejus odisset, qui esca vo-
luptatis ipsum allicerent. Breviter, in
hoc unum studebat ille sapientulus, ut a-
pud regem omnia posset, & regem suis
propè dixerim nutibus obsequentem ha-
beret. Hæc jam dudum animo volvit ac
revolvit: dum eò rem tandem perduxit,
ut rex animum induxerit Athenis accer-
sere Philosophum quendam, nomine Pla-
tonem: ex cuius unius consilio regnum
administraretur, sententijs nostris spretis
penitus ac repudiatis.

Ita quidem sceleratus Dion sentie-
bat & loquebatur.

Vos autem, si viri estis, conatibus e-
jus in tempore obviam ite. Quid enim
incommodi nobis hinc metuendum sit,
facile conjectura assequi potestis. Quam-
obrem

obrem in medium consulite, quomodo nobis caveamus, ne illius imperio subiecti esse: & quicquid illi placuerit, nolentes volentes exsequi cogamur.

Mea sic est ratio, & sic cogito cum animo meo: Aut vi, aut astu impedienda esse hominis consilia: & malum aliquod ipsi machinandum: ut suoapte exemplo ac periculo discat, non ceteros omnes præter se, fungos esse ac stipites, qui nihilo plus sapiant, quam occisa sus.

Agite quaeso, amici, quid vobis de illo negotio videtur?

HYBRIST. Utinam dii deaque omnes illum perduint! qui nobis impunè se illusurum sperat! Aut ego stricto illum gladio adoriar, adeoque depexum dabo, ut Deum atque hominum fidem necesse habeat implorare.

PHILOTYR. Eho, tu ferro ac viribus rem decernere cupis? Quin suppeditabo aliud consilium, minus cum periculo conjunctum. Nam si ad regem patuerit aditus, ac ego solus cum solo fuero: profectò animum regis adversus Dionem ita exulcerabo, ut nisi vitæ periculum adire velit,

velit, turpi fugâ se ex hâc insulâ proripere cogatur. Spero, feliciter rem successuram. Nam etiamnum vivente Dionysio seniore, novi quosdam, qui sibi viderentur sapientissimi, & alios omnes quasi plumbeos, aut caudices præ se contemnerent. Sed cum mores eorum amplius ferre non possem: regis animum ab ipsis abalienavi, atq; effeci, ut aut possessionibus suis ejicerentur, aut etiam capitis poenam luerent. Quod si nequam ille Dion molestus nobis esse pergat: tum Jupiter me perdat, nisi Sophistam illum perdidero. Veniet enim opportunum ejus ex rerum naturâ tollendi atque eripiendi tempus.

PHILETUS: Ergo in præsens quiescamus, & ne consilium hoc eliminetur, omnibus modis caveamus.

MISOPHI. Silentium ab unoquoque nostram imprimis requiretur. Ita enim pristinam dignitatem retinebimus, nec destituemur potentiâ.

Sin docti solum ad rerum gubernacula sederent: nobis fame pereundum esset. Cum tamen certum sit, sana consilia no-

lia nobis in mentem non minus venire,
quàm illis hominibus de Schola, qui mihi
gubernatores ex libro videntur esse. Sed
utinam omnes illorum libri cum posses-
soribus suis aut flammis exusti, aut in ma-
re demersi essent! Tùm enim major fu-
tura esset nostra auctoritas. Atq; equidem
nihil non tentabo, ut quicumq; eruditio-
nis nomine se venditant, ex aula regis ex-
terminentur. Jam intrò eamus.

HYBRISTES. I præ, sequemur.

Actus I. Scena 4.

NUNCIUS.

Quisquis junior equo vehi, & re-
gem quacunq; iter habentem sequi
consueverit: eum ubi tandem consenuerit,
ac pristinas corporis vires amiserit,
portis claudendis & aperiendis adhiberi,
vulgò perhibent.

Quisquis item florenti ætate militiæ
se dederit, & fortiter in hostes depugna-
verit; decursa ætate, si res bene cadat,
hospitem agit publicum, & cauponam
excuset.

Quid

Quid quaeso me tandem fiet, ubi pe-
dum celeritate non amplius praestabo?
Fortasse canum expellendorum provin-
cia mihi demandabitur? Atq; utinam tam
sim felix, ut provincia aliqua mihi deman-
detur, nec plane desertus & egens ab o-
mnibus ipse rejiciatur atq; expellatur. Equi-
dem sic vulgaris aularum mos est: Dum
vires anniq; sinunt, labores tibi gravissi-
mi imponuntur. Ubi omni corporis vi-
gore defectus, annisq; & pannis obfitus
sis: Hæu, veteris meriti gratia nulla ma-
net! Sors eadem mihi quoq;, ut videtur,
olim est expectanda. Jam enim per an-
nos octodecim regis defuncti cursor fui,
ac vix tantum mercedis accepi, ut duram
inde famem levarem. Nec post illius
obitum aut requies ulla mihi conceditur,
aut finis laborum apparet. O ac vox for-
tuna, quantum juris tibi in me vindicas?
quam durâ ac diuturnâ me pauperie gra-
vas? Quam longinquis ac difficilibus iti-
nerib⁹ me conficis? Nam etsi languidi sine
pedes, tamē necesse est me viam currere.
Qui enim fatalibus Parcarum tabulis ad
pedestria itinera cōdemnatus est: ei equo
portari

portari nunquam licet. Ibo igitur Athenas Atticas, quò me misit herus meus, ut ludimagistrum quandam adducam, qui regem adolescentem sapere doceat.

Via quidem tamesi longinquæ me non pigeret: modò ille homo me sequeretur, & regem impelleret, ut à tyrannide ablistens, mitius ageret cum miserâ plebeculâ. Tum enim operam suam præclarè impendisset. Sed valdè vereor, ne ille lâterem lavet. Nam difficilis labor est, vetulos adstringere loris, ire viâ solitos liberiore, canes. Quod si ille præceptor ante annos decem advenisset, & regem puerum seridè ferulis castigâisset: fortassè naturam ejus vitiosam expellere, saltem corrigere potuisset. Qui verò Dionysium jam adultum asperioribus sanare instituat remedijs: is profecto malam institutionis suæ reportet mercedem. Sed digito labella mihi sunt compescenda. Nam si, quæ liberius modò dixi, rescisceret rex: longam procul dubio ex me literam faceret, aut caput meum unâ cum barbâ rescicaret, ne ullo amplius tonsore mihi opus foret. Periculosum namque est, ei ma-

Verùm

ledicere, qui malefacere quibusvis potest.
Verum quid otiose cesso? quin potius iter
Athenas dirigo. Vos interim bene va-
lete ac vivite.

Actus II. Scena I.

PLATO, NUNCIUS.

Dionysius Siciliae rex, itemque Dion, mi-
hi longo tempore amicissimus, mis-
sis literis, etiam atque etiam me rogant, ne
in Siciliam dubitem quam primum trans-
fretare; Id enim toti regno plurimum
esse profuturum: quod rex adolescens
magno jam institutionis & consilij mei
desiderio teneatur. Ego vero incertus
sum, utrum faciam? committamne me
huic itineri? an scriptis literis me ventu-
rum negem? Nam vir sapiens priusquam
aliquid incipiat, secum accuratè oportet
meditari, quid vel commodi ex incepto
suo consequi possit. Hæc igitur si per-
pendo, & quæ sit mea infirmitas, attenti-
us considero; alieno me hercule tempore
iter illud ingressurus videor. Hominem
enim ætate confectum procellis æquoris,
& tempestatum injurijs sese exponere,
mini-